

Sketch 5

BERT OF ROY

Verdubbelde platheid

Wouter Hillaert

Gezien op 19 december 2025

De Studio, Antwerpen

“Het zit wel goed ineens, he?” Vlak voor het einde van ‘Sketch 5’ eindigt Bert Haelvoet zoals hij er een uur eerder aan begonnen is met zijn kompaan Roy Aernouts: smoezelend met het publiek, als een karikatuur van de smoezelende acteur. Alles in deze *comedy of errors* op kamertoneelformaat wordt tegelijk twee keer onderstreept én dubbel gerelativeerd. Resultaat: comedy van de slechte smaak. Maar inderdaad, het zit wel goed ineens.

29 DECEMBER 2025

‘Sketch 5’ is nummer 3 in de ‘Sketch’-reeks van het duo Bert of Roy, vijftientig jaar nadat Bert Haelvoet en Roy Aernouts als medestudenten al comedytheater maakten aan Studio Herman Teirlinck. Dat foutje in de nummering? Aernouts, schrijver van deel 1 en 2, doet het ons bij aanvang meteen halfslachtig uit de doeken: een combinatie van corona en zijn scripts voor ‘Sketch 3’ en ‘Sketch 4’ die zo door elkaar gingen lopen dat ze uiteindelijk onspeelbaar bleken. Enter ‘Sketch 5’, ofwel: ‘man koopt kunst’. Dit keer viel de speeltekst het duo gewoon in de schoot, per mail afgeleverd door een anonieme afzender. Of zo doet Bert of Roy het toch in onze soep.

De grote onbekende Auteur is duidelijk van de absurde school

Op slag zitten we in een situatie: beide spelers die ons verwelkomen in het knus krakende Salon van DESTUDIO, blijken zelf ook maar het voorwerp van wat zal volgen. De voorstelling overvalt hen evenveel als ons. Dat uitgangspunt is een metatheatraal motief met een lange geschiedenis, van Shakespeare tot Beckett en Pirandello: we zijn allemaal marionetten van een hogere regisseur die zich

niet laat kennen, gevangen in een scenario waarvan de inzet niet te doorgronden valt. “We zitten ergens in!”, zo zullen Haelvoet en Aernouts even later met aangedikte ontstentenis naar elkaar roepen. “We zitten ergens in!!!!” Maar waarin dan?

De grote onbekende Auteur is duidelijk van de absurde school, zo blijkt uit alle hordes en bokkensprongen die ‘Sketch 5’ eerst moet nemen voor het enigszins in zijn plooi begint te vallen. Spelers en publiek belanden middenin een dialoog waarin Haelvoet zich plots door Aernouts onderbroken voelt, zonder dat die überhaupt iets gezegd heeft, waarop ze dáár dan over gaan redetwisten en uiteindelijk helemaal vast komen te zitten in hun eigen zinnen, tastend naar hun juiste cue en de eigenlijke clou. “De clou zit in de broodzak”, was ons vooraf al samenzweerderig meegegeven. Kop en staart zijn behoorlijk zoek.

Stand-up *camp*

Het is dan ook een heel eigen podiumgenre dat Bert of Roy leuk blijkt te vinden. Deels bouwt hun stijl op een teksttheatertraditie die al bestoft was toen Aernouts en Haelvoet in ditzelfde gebouw nog op school zaten: het soort declamatorische repertoiretoneel van de KNS, waarin de plot de actie voortdrijft en acteurs hun personages uitpakken met veel omhaal. Vooral Haelvoet eert én ironiseert die traditie, in een bewust krullerige speelstijl met de Franse slag, als een parodie op de Bourla-diva. Hij vindt zichzelf zo goed dat het bewust slecht overkomt.

Tegelijk is ‘Sketch 5’ ook van het soort absurdistische stand-up comedy waarin vooral het moment primeert en elk van die momenten aanleiding kan geven tot een andere bevestiging om de zaal aan te halen. Zo kan Haelvoet zich net zo goed verliezen in een kinderlijk spelletje met de deurklink of een langdurig freestyle rijmelarijtje op het woord ‘misverstand’, als dat Aernouts ons weer bij de zaak kan proberen te roepen door de laatste dialoog nog eens te recapituleren of te analyseren.

Op bizarre wijze gaan overdreven naïviteit en overdadig zelfbewustzijn dus hand in hand. Bij zowat elk praatje krijg je meteen ook het achterliggende plaatje geserveerd, bij elke directe repliek ook een terzijde. De humor waarin dat resulteert, lijkt op *camp*: je eigen overdrijving en dwazigheid zo hard etaleren dat het weer grappig moet worden. In de praktijk blijft het een dunne grens tussen grensverleggende doordrijving en gespeeld amateurisme. Platteheid waarvan je de platheid aanwijst, geeft niet vanzelf diepzinnigheid.

Gemakkelijkheidsoplossing

Dat lijkt ook niet de bedoeling. Hoogstens is de hogere inzet van ‘Sketch 5’ – eens we dan toch uitkomen bij de aangekondigde situatiesketch ‘man koopt kunst’ – halve satire op de kunsthandel. Bert of Roy kiest daarbij inventief voor de aloude *comedy of errors*, een spel vol figuren die iemand anders spelen. Zo geeft een kunstkenner (Aernouts) zich uit voor een absolute leek, om bij een andere kunstleek (Haelvoet) een veel te laag geprijsd schilderij op de kop te gaan tikken na de dood van diens moeder. Maar wie legt wie erop? Niets blijkt wat het lijkt. Fijn om nog eens theater te zien waarin plotwendingen de kijkervaring schragen.

Op de gewaagde en gelaagde opbouw van ‘Sketch 5’ valt weinig af te dingen.

Toch verlaat ik dit kamertoneel met gemengde gevoelens. Haelvoet en Aernouts geven wel blijk van een heel eigen spoor, waarin al hun warrige zijwegen op het eind verrassend genoeg toch deel blijken van één en dezelfde narratieve wandeling – zelfs het uitstapje met een anoniem jurylid van een belangrijke acteerprijs dat vanavond voor Haelvoet in de zaal zou zitten, en waarvoor hij alles uit de kast haalt. Op de gewaagde en gelaagde opbouw van ‘Sketch 5’ valt weinig af te dingen. Ik kan me ook echt voorstellen dat Bert of Roy met dit narratieve comedytheater voor veel toneelliefhebbers een leemte vullen.

Het is alleen niet mijn smaak. Sommige momenten in ‘Sketch 5’ voelen gewoonweg te flauw in hun opzichtige poging om hun eigen flauwiteit te vergoelijken met overdrijving of een vette knipoog. Voor het ambacht dat ik bij Haelvoet en Aernouts veronderstel, voelt al hun drukdoenerij vaak nog te veel als een gemakkelijksoplossing, waar te weinig tegenover staat. Al zullen sommigen dat gewoon goeie humor noemen.